

(המשך מעמוד 14)

הקושיים הקיימים בין השותפים המיועדים לקואליציה הבאה מחוורים לעומת צרות אלה.

יחסי-חוץ

זנב הנמר

לא היה קץ לזעמם של אורחי ישראל — לאורחיהם הגונים רבים אחרים, ברחבי היבול — כל אימת שממשלה אירופאית שיחררה ללא משפט מחבלים ערביים שיביצעו מעשי-רצח על אדמתה. פחדן של הממשלות האירופאיות מפני ניקמת חברייהם של המחבלים זכה לגינוי חריף.

בימים אלה נדמה כי ישראל הולכת גם היא באותה דרך — גם אם מסיבה שונה.

המחבלים נלכדו. לאחרונה נידחה פעם נוספת פסק-הדין במשפטם של עשרה מחבלים ערביים. המשפט החל ביולי אש-תקד, ופסק-הדין נקבע לחשיעי לאוקטובר, הוא נידחה ל-27 לדצמבר, נידחה שוב, לשישי לפברואר, ויש עדיין לראות אם לא יידחה פעם נוספת, עד אין סוף.

עשרת המחבלים נילכדו על-ידי צה"ל בלבנון, בעת הפשיטה לדרום לבנון בספטמבר 1972. בעיקבות טבח מינכן, הם הועמדו לדין בבית-המשפט הצבאי בלוד, הואשמו בחברות באירגונים בלתי-חוקיים, השתתפות באימונים צבאיים, והחזקת נשק בי מטרה לפגוע במדינת ישראל. לשמונה מהם מינה בית-המשפט את עורך-הדין אה"רן ברקאי כסניגור, שניים אחרים קיבלו שני סניגורים אחרים.

יירב על התוצאות? מה הסיף אפילו חיים ברילב, במאבק נגד אריק שרון?

התפרצויותיו האחרונות של אברהם עופר נגד הקו של פינחס ספיר, עלולות להיות אות ראשון לקראת האפשרויות של פילוגים וקרעים נוספים בתוך המפלגה, ואפילו כי תוך הגוש עצמו.

התיקים שיעמדו לרשותו של ספיר, שי אותם יוכל לחלק לחסידיו, הם ארבעה: חק לאות, שיכון, מיספטים ועבודה. גם במספר זה של תיקים פנויים, אין הדבר קל. חק לאות תצטרך להימסר לאיש המושבים או הקיבוצים, כאשר ישנה גם דרישה שיהיה זה איש העדות.

שריד ופליט. תיק המיספטים חייב, על-פי המקובל עד כה, להיות בידי איש-מקצוע. לכן חיים צדוק הוא המועמד הרציני, במידה וספיר לא יצטרך לתת תיק זה לליברליים העצמאיים (כפי שכבר היה בתקופת פינחס רוזן). תמורת ויתור על כמה עקרונות משלהם נגד הדתיים, שעל ייהם אין ספיר רוצה לוותר גם בממשלה הבאה. זאת גם ההזדמנות להחניף לגולדה ולהוציא על-ידי כך את משה קול מהממשלה. קול השייך לרשימה הארוכה של "הלא-נחמדים" בעיניה. במקרה זה המועמד הוא גידעון האמונר.

לתיקי העבודה והשיכון מועמדים יהושע רבינוביץ ויצחק רבין, שהובטח לו סופית להיות שר יחידארי צה"ל.

חלוקה זו משאירה את אברהם עופר,

וקשה לו ללכת. יוסי מסביר לו כי הוא רוצה להגן על ראשו, ולא על רגליו, ולכן יעמידו לדין.

עוברים את המוצב החדש. מגיעים לאחת מפלוגות הטנקים. באוהל המרכזי תור של היילים. מסתבר כי גייסו למילואים עורך-דין — והוא מועסק בהגשת עזרה משפטית לחיילים.

אנו עולים לעמדת התצפית. רואים כי גם המצרים עוסקים בביצורים במרחק רב — בדיוק מול המקום בו בונה יוסי מוצב חדש.

אחד החיילים שואל את יוסי מתי נש"תחרר, עכשיו שנחתם הסכם ההפרדה. "זו שאלה של ימים", משיב יוסי. "200, 300 ימים".

היסודיות

השתלמה

הריון מודיע על השלמת החתימות בקילומטר ה-101. יוסי כאילו לא שמע. הוא ממשיך בתפקידו — כאילו נישאר פה לנצח.

אנו ממשיכים לאורך הגבול. עוצרים בכל פלוגה. יוסי בודק בדיוק מה עושה כל כוח, מה הבעיות, מה לא נפתר מאז ביקרו אתמול.

הוא טיפוס של בעל-בית. מושבניק במוצאו, מכפרי-יהושע. מעולם לא התנגד לקבל עוד כוח לגדודו — שהפך כבר כמעט

מזוהים. טינופת נוראית — אבל מי משוגע לרחוץ כלים בקור ובגשם הזה?

ישבו

קפוא

אף אחד גם אינו מעיו להתגלה בגלל הקור. אולם הצרה הכי גדולה היא עשיית הצרכים: לחשוף את הישבן ברוח הזו — זה גיהנום. מתאפקים איפוא כמה ימים, בתקווה שהקור והרוח יחלפו. כאשר מישתו נשבר ויוצא בכל זאת, מתנדבים כולם, כאשר הוא חוזר לעסות לו את הישבן כדי לעוררו מקיפאון.

מאידך, בכל רע יש טוב: בקור הזה אין זבובים. אנו מקווים כי גם הפרעושים והכנינים קפאו ומתו.

הריון מודיע על השלמת החתימות בקילומטר ה-101. יוסי כאילו לא שמע. הוא ממשיך בתפקידו — כאילו נישאר פה לנצח.

אנו ממשיכים לאורך הגבול. עוצרים בכל פלוגה. יוסי בודק בדיוק מה עושה כל כוח, מה הבעיות, מה לא נפתר מאז ביקרו אתמול.

הוא טיפוס של בעל-בית. מושבניק במוצאו, מכפרי-יהושע. מעולם לא התנגד לקבל עוד כוח לגדודו — שהפך כבר כמעט

באחת-עשרה אני מצטרף למג"ד, יוסי, סיוור שיגרת. יוצאים למוצב חדש שהוא

האחרון!

אתחפרים החברה עובדים בשרשרת בחפירת תעלת קשר. תצלום זה צולם ביום בו נחתם החוזה בדבר הפרדת הכוחות — אולם ההתרחשויות בק"מ ה-101 לא עצרו את פעילות האנשים בקו בכוח זה, והם המשיכו לתמיד להפור ולשפר את העמדות שלהם — עד הרגע שתבוא הוראת הנסיגה.

מקים. זה שהבוקר יחתמו על הפרדת כוחות — אינו נוגע לו. במוצב החדש עובדים בכל המרחק. אומר יוסי: "רק בגלל הביצורים שאנו מקימים כאן כל הזמן — הסכימו המצרים להפרדת הכוחות!"

הוא בודק אישית כל עמדה במוצב היחדש. מנסה אם ניתן להפעיל בקלות את מקלע ה-0.5. מורה להוסיף בעמדה אחרת שקי חול.

מישפטן

באוהל

כאשר התקיפו המצרים ב-14 לאוקטובר, השמיד יוסי עם השרמנים שלו עשרות ט"ו-62 משוכללים. בכלל, הוא חסיד גדול של השרמנים, טוען כי הוכיחו עצמם יותר מן הפטונים.

אנו חוזרים למחנה. השעה כבר ארבע אחרי הצהריים. עוד מעט יוצאים שוב ל-מארב.

הפרדת כוחות? אולי כשתבוא הפקודה להיפרד, ניפרד. עד אז, העסקים כרגיל, עד הרגע האחרון: מתחפרים, מתבצרים, אורבים.

מ' שאית מתקרבת. יוסי זועם. אסור באיסור חמור להתקרב עם רכב למוצב, כי הוא חשוף לאש המצרים. הנהג טוען, בתשובה, כי יש לו פצע ברגל

אירופה רוקדת לחיי הנפט הערבי הפתחה מוחלטת

איך יוצאים מזה? המטרה היתה לקבוע תקדים משפטי לגבי מחבלים שלא ביצעו את פשיעתם בתחומי מדינת ישראל. היתה זו הכנת הקרקע למקרה לכידתם של ראשי אירגוני המחבלים.

אלא שבעקבות לכידת העשרה, התעורר ברחבי העולם גל מחאה רציני, שכן העשרה היו אורחים, ומערכת ההסברה של אירגוני המחבלים הצליחה להציג בפני הי עולם בהצלחה את הצד השני של המטבע — חדירת צבא אויב לתחום מדינה שנייה, וחסירת אורחים בכוח ממנה.

בעקבות גל המחאות, גילתה מדינת ישראל אל שהיא לכדה נמר בזנבו: הוא אמנם נתון בידיה — אבל איך משתחררים ממנו?

משבר הנפט

סוף, סוף משתלבים

ההעלאה האחרונה במחירי הדלק, ובעיקר קר במחיר הבנוזין, הצליחה סוף סוף ל-עורר מאוישותו גם את הישראלי המצוי. הוא הצליח לקלוט — בהפתעה מוחלטת — כי מתכוונים גם אליו, במשבר האנרגיה-השבוע הבין, כאשר נתבקש להוציא מכיסו 100 ל"י, במקום 50, למילוי המיכל — כי המשבר יגרם לשינוי דרסטי גם באיכות חיינו שלו.

ישראלים רבים החלו משגים, ובמהירות, את הרגלי התחבורה שלהם. מחליפים מכונית, או מוותרים עליה לגמרי. הלחץ יגבר עוד יותר אם יוגשם האיום להפסיק להכיר (המשך בעמ' 23)